

ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ

Τὰ βράδια μέσ' στὴν ἥσυχη τῆς ἐρημιᾶς ἀγάλη
δέντρα καὶ σπίτια κι' ἄνθρωποι ὀνειρεύονται καὶ ζοῦν
— ἀγαπημένη ζωγραφιὰ μέσ' στοὺς φαειροὺς τοὺς ἥχους
ἀπὸ τὰ μουκάνηματα τὰ πρᾶα τῶν βωδιῶν.

Τὰ βράδια μέσ' στὴν ἥσυχη ζωὴ σου, κάμπε πλούσιε,
μὲ τὶς ἐλιές τὶς λιγερές καὶ τὶς χιλιοχρονιαρές,
πλανῶ τὸ βῆμα καὶ ὁ ρυθμὸς τοῦ ἀντηλαλεῖ στὸν ἴσιον
δρόμον ποῦ πέρνω, γιὰ νὰ βγῶ στὸ ξέφωτο ἐκεῖ κάτω.

Μὲ συντροφεύει κάποτε κ' ἡ ξωτική γυναικα,
μὲ τὰ πρασινογάλανα τὰ μάτια τὰ μεγάλα,
σιγὰ τοῦ ἡλίου τὸ πέσιμον τὴν ὄψιν τῆς φλογίζει,
τὰ βράδια μέσ' στὴ μαλακὴ πολὺ ἀθῶα ζωὴ σου,

κάμπε, μὲ τὶς ἀδρὲς ἐλιές καὶ τὶς χιλιοχρονιαρές.

ΘΕΡΟΣ...

Θέρος μακάριε καιρὸ ποῦ θροοῦν καὶ τραγουδᾶνε
ὅλα: τοῦ ζῆζιχα ἡ φωνή, τὸ ἀνήσυχο μελτέμι,
ἀπ' τοῦ βωδιοῦ τὸ μουγκρητὸν ἕως τὸ θρὸ τοῦ δέντρου
θέρος, ὦ μεγαλόχαρο, πλούσιον, ἡχηρό, φλογατο.

* Βλέπε προηγούμενο φυλλάδιο Σελ. 43.

Ἀγάπη; Νά! τὴν ἄναψες σὰ μεσημέρι λάβρο
γιὰ νὰ τὴν ξεδιψᾷ ἡ δροσιὰ τοῦ δέντρου καὶ τ' ἀδῶο
νερόν, ὅπου τὰ ἔγκατα τῆς γῆς στέλνουν ἐπάνω
νάναδρουσίουνε τὴ γῆ ποῦ βαλαντώνει ὁ ἥλιος. .

— ὦ θέρος μεγαλόχαρο νὰ ζήσω μέσ' στὰ δέντρα
καὶ στὴν ἀγάπη μου σιμὰ νὰ πιῶ τὴ μουσικὴ σου
νὰ μοῦ ἡμερέψη τὴν ἀπλὴ περήφανή μου σκέψη.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1909

ΚΑΤΑΜΕΣΗΜΕΡΟ

Στὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ ποῦ βαλαντών' ἡ Λεύκα
καὶ τὰ δέντρα τ' ἀκίνητα τοῦ ἀγαπημένου κάμπου,
μ' ἀρέσει νὰ βαδίζω ἀργὰ κάτω ἀπ' τὸν μέγαν Ὁλιον
νὰ με θερμαίνει ἡ ἀντιλαμπὴ ὥσὰ βαρὺ ἓνα χᾶδι.

Μᾶρέσει μάγον ὄραμα, ναι, νὰ σ' ἀτενίζω
ἄσπρο κάτω ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς λευκοὺς, ἑσένα, ἑσένα,
ποῦ μιᾷ θερμῇ θεότητος τὸ νόημα κρύβεις καὶ εἶσαι
ὄραμα μάγον, ἄσπιλη, χιονάτη, στέρια φλόγα.

Στὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ μέσ' τὸ μεσημέρι,
μᾶρέσεις κάμπε ἀπάρθινε καὶ σεῖς βουνά, ποῦ φεύγει
τὸ σχῆμα σας μὲς στὴν ἀχνὴ τὴ διάφανη τὴν ὥρα
καὶ ὄνειρον ἔρωτος θαρρῶ πλανᾶται μέσ' στὴ λαύρα.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1909

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ

Ὅλα εἶναι χρυσοπράσινα ἢ χρυσαφιὰ τὰ δέντρα.
Μόνο οἱ ἐλιὲς αἰώνια γλαυκές, τὸ φύλλωμά της
Τῆς καθεμιᾶς στὴν τρικυμία καὶ στὴ γαλήνη πλούσιο
Καὶ στῶν χειμῶνων τὴν ὀργή, τὴν ἑαρινὴ εὐλογία.

Ὅσοτόσο τίποτε πικρὸ καὶ θλιβερὸ δὲν εἶναι
Στὴν ἥσυχη θεοφώτεινῃ φθινοπωρινῇ εἰρήνῃ,
Ὁ Ὁλιος πρῶτος. Καὶ ποῦ καὶ ποῦ κάποιου πουλιοῦ τραγοῦδι
Ἡ πεταλούδα σὲ πλανᾷ τὴν ἀνοιξὴ ἐνθυμίζοντας.

Μικρὸ σπιτάκι ποῦ ἔρημη ἡ ζωὴ μου ἔχει κουρνιαδεῖ
 Εἰς τὴν ἀθῶα σου θερμασιά καὶ τὴν ἀγάπῃ...
 Κ' ἐσὺ δεντροῦκι πρόσχαρο ποῦ πέφτει
 Τὸ φῶς ἐπάνω στὰ κλαδιά, ἡρεμώτατα κλαδιά σου.

Γιὰ μιὰ στιγμὴν ὁ ναυαγὸς τῆς ζωῆς λὲς καὶ δὲν εἶμαι,
 Καὶ πάλι ἂν εἶμαι, τί γλυκὺ ἀπ' τὴν τρικυμία σωσμένους
 Ὅτι τὸ κῆμα ἐξέβρασέ μ' ἐδῶ στὴ συντροφιά σας.

Τί ἀγαθὸ νανάγιο!
 Καὶ ἄς εἴμ' ἐγὼ ὁ ναναγισμένος.

19-11-1906

ΑΘΗΝΑ...

Στ' ἄφθονο ἀπόμεινε τὸ φῶς
 ἤρεμο τ' ἅγιον ἄλλος,
 καὶ τὰ βουνὰ ἐβυθίζοντο
 μακάρια στὴν εἰρήνῃ,
 — Ἐχει ὁ Γενάρης ἔμορφιες
 ποῦ δὲν τίς ξέρ' ἢ ἀνοιξί
 κι' οἱ ἀμυγδαλιὲς ἀνθίζανε
 δειλὲς στὸν ἄσπρο ἀέρα,
 βουβὰ ἐπετοῦσαν τὰ ἰσχυρὰ
 — σὰν βέλη, τὰ κοράκια
 σταλμέν' ἀπὸ μι' ἀόρατῇ
 καὶ συνετῇ νευρά.
 Τραγοῦδι δὲν ἀνέσαινες
 σκοπέ μου δὲν ἐκύλας
 φοβόσουν τὴ βασιλικὴ
 τὴ μέρα μὴν πτυχώσης.

Ὡ προwinè περπατητή,
 ποῦ μόλις λῶσ' ἡ πάχνη
 κι' ὁ ἥλιος ἀντιλάμπῃ στὰ νερά,
 — τὰ ὀλίγα ποῦ ἄφηκε ἡ βροχή, —
 τὸ μάγον ἀργὰ πέρνεις μονοπάτι
 ποῦ ἀναμερίζει τίς ἐλιές
 καὶ τὰ περίσσια
 τὴν Ἀττικὴν ποῦ κόβουνε
 μονοτονίαν, τὰ κυπαρίσσια.

Ὡ πρωινὲ περπατητὴ ποῦ κάμνεις
τοῦ κάμπου τὴ γαλήνη—τῆς ψυχῆς σου,
στὸ πνεῦμα ποῦ ἐμψυχώνει τὴ ζωὴ ὁλόγυρα
πέσε εἰς τὰ γόνατα κ' ἔτσι δεήσου :

« Πνεῦμα ἀγαθὸ καὶ γαλήνῳ
τῆς θεᾶς ποῦ δὲν ξεχάνει,
ποτὲ τὴ μητρικὴ τὴ γῇ της
κάμε : ἡ σοφὴ σου ἡ θέλησις
νὰ κυβερνᾷ τὸν κάμπον
καὶ τὶς καρδιὰς νὰ κυβερνᾷ,
τὰ φρένα τῶν ἀνθρώπων.

Τὸν στοχασμὸν μου ἀπόνηρον
εὐγενικὸ τὸ ἀνάστημα
κάμε νὰ ὑψώνω ὡς τὰ δέντρᾶ
μεστὸ τὸ σῶμα
στὸν ἄσπρο πολυμύριστον ἀέρα
Προστάτρια γίνε μου, Ἀθηνᾶ
καὶ στοργικὴ καὶ ἄγρυπνη ὁμοῦ μητέρα..

Ἐμένανε στὸ ἄφθονο φῶς
μακάρια τὰ δέντρα,
τὰ κυπαρίσσια ἀλύγιστα, μαυρειδερά,
ὠνειρεύοντο...
Ἐνῷ πλήθια τὰ ἔντομασις μιγδαλιὰς πετοῦσαν
ἀπ' τοὺς λευκοὺς νὰ πιοῦν χυμούς των.

Κι' ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ζωῶν κι' ἀπὸ τὰ ἔγκατα ὅλων
ποῦ ἐβύζαιναν ἀθόρυβα τὰ θάλλη σου, Ἀπόλλων
ἔπερνε ἤχους ἢ σιωπὴ
κι' ἐτραγουδοῦσε κ' ἔλεγε
τοῦ πρωينوῦ περπατητῇ :
νὰ δεηθῇ στὸ πνεῦμα
τῆς ἀφυγάδευτης θεᾶς ποῦ μένει
αἰῶνια μὲς στοὺς Ἀττικοὺς
τοὺς κάμπους, νὰ ἐμψυχώνῃ
τὸ φῶς, τὸ ἀμάραντο τὸ φῶς
ποῦ τὴ χαρὰν ἀνθοβολεῖ
καὶ τὴν ψυχὴν—κάθε ψυχὴν—εὐφραίνει.

9.1.1908

ΜΟΥΓΓΑ!

Συχνά μὲς τὴ βαθύτατῃ τῆς νύχτας καλωσύνῃ
στρέφ' ἡ ψυχὴ τὰ μάτια τῆς στὸν ἴδιον ἑαυτὸ τῆς
θωρεῖ. Βλέπει μὴ ἀπέραντῃ τριγύρω τῆς ἐρμεία
καὶ μοναχὴ στὰ σύμπαντα μὲν' (ἡ ψυχὴ) θεότης.

Μόνη στὸν πόνο στέκεται καὶ στὴν ἀπελπισία
μόνη τῆς ἀντιμάχεται τὸ μέγαν ὠκεανὸ
ποῦ τὴν κυκλῶνει βόγγοντας καὶ σκούζοντας τριγύρω
τὸ ἓνα τὸ μονότονο τραγοῦδι τὸ πικρὸ.

Συχνά μὲς τὴ βαθύτατῃ τῆς νύχτας τὴν εἰρήνῃ
ὠκεανὸς ὁ πόνος σου ψυχὴ σὲ τριγυρνᾷ,
τίποτε δὲ χαρίζει σου καὶ μιᾶς στιγμῆς γαλήνῃ
καὶ κλαῖς μουγγά!

16.11 1908

ΟΔΥΝΗ

(ΑΛΛΟΤΕ)

Πάντα μὲς στὴν ἑσπερινὴ μοναχικὴ γαλήνῃ
ποῦ τῶν βατράχων ἡ φωνὴ τὸν ἄτρεμον ἐδόνει
ἀντίλαλον βαδίζοντας ἔλεα μιὰ τέτοια ὁδύνῃ
πῶς ἤμπορεῖ μὴ ἀδύναμη καρδιὰ νὰ τὴ σηκῶνῃ;

Κ' ἐνόμιζα ὁ ἐνδόμυχος ὁ πόνος μου νὰ πλώνῃ
τὴν ταραχὴν ὁλόγυρα στὴν ἑαρινὴν εἰρήνῃ
ὥς στὸ στερέωμα φθάνοντας, στὴν πράσινη Σελήνῃ
ἐνῶ καὶ τριγωνιοῦ φωνὴ τὸν αἶρα δὲν ἐδόνει.

(ΤΩΡΑ)

Καὶ τώρα ἀκόμη μοναχός, ὅταν γυρνῶ στὸ σπίτι
στὶς ἀνοιξάτικες βραδιὲς καὶ τὴ γλάνκῃ γαλήνῃ
τὸ μονοπάτι πέρνοντας στοῦ Κηφισοῦ τὴν κοίτη
δίπλα μὲ τὴν ἀνάμνησι τὴν ἐδική σου μπαίνει
μὲς στὴν ψυχὴ μου ἡ τρικυμιὰ ἡ ἀλλοτινὴ καὶ μένει
— Ἡ ἀβάσταχτῃ γιὰ μιὰ καρδιὰ τρανή, ὦ ἀγάπη, ὁδύνῃ.

30.3.1910

ΣΤΙΧΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Ὡ πολυαγαπημένη μου βαθιά σὲ συλλογιοῦμαι
μέσα στοῦ κάμπου τὴν ἀπλή, περήφανη σιγὴ
ξανάνθισεν ἡ παλαιὰ πολὺ σοφὴ ἀρετὴ μου
ὅπως ἀνθίζει καὶ ὡς ὀργᾷ κάτω ἀπ' τὸ φῶς ἡ γῆ.

Ὡ πολυαγαπημένη μου βαθιά σὲ συλλογιοῦμαι
μὲ τὴ σταρένιαν ὄψιν σου γλαυκότετη ἀδερφή
στοὺς Ὀλυμπίους μιὰ προσευχὴν ὑψώνω πάντα τέτοια
ἐγκάρδια τὴ νιότη σου ἡ χαρὰ νὰ πλημμυρῇ.

Μέσα ἡ χαρὰ νὰ πλώνεται στὸ ἀχτινοβόλο ἐγὼ σου
σὰν κύμα γλυκολάλητο σ' ἐρημικὸ γιालὸ
ὦ πολυαγαπημένη μου βαθιά σὲ συλλογιοῦμαι
στὸν κάμπο τὸν πολὺ δέντρο καθὼς πλανιέμ' ἐγώ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μελάγχολος : μὰ ἡσύχασες ἀπὸ τὰ πάντα πλέον
ἀπ' τὴ βοερὴ τὴν ἄσοφον ζωὴ τῶν ἀνθρωπίσκων
στὴν πόλιν : ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ τὶς φωνὲς τῶν ὄχλων :
ἀπὸ τὰ μεθοκόπια τοὺς τὰ πονηρά.

Στὸ σπίτι σου τὸ φτωχικὸν ἡ ἀδερφή σου ξέρει
Νὰ κάμνη σε νὰ ξαστοχᾷς τὰ πάντα, κ' ἡ μητέρα
ξέρει μὲ τὴν ἀγάπην τῆς τῇ γλύκα νὰ σοῦ στάζῃ
μὲς στὴν ἀγλύκαντη καρδιά.

Καὶ γύρω ἀπὸ τὸ φτωχικὸ σπιτάκι σου τὰ δέντρα
καὶ τὰ πουλιὰ τὰ θερινά, τὰ δρᾶ τοῦ κάμπου μῦρα
δίνουνε τῆς ἀλησμονιᾶς τὸ εἰρηνικὸ μεθύσι
δέντρα καὶ μῦρα καὶ πουλιά.

Μελάγχολος καὶ εἰρηνικός. Εἰς τὸν νερό σου ξέρεις
νὰ σμίγῃς τὴ βαθύτατη τῶν κάμπων ἡρεμία
ξέρεις νὰ ρμόζῃς στὸ παράπονο σιγὰ τοῦ γκίωνη
κάποια τραγούδια εἰρηνικά.

Μ Ε Λ Τ Ε Μ Ι

Μελτέμι τὶς ἀνήσυχες φτεροῦγες σου κουνώντας,
 ἀνάμεσ' ἀπ' τὴ σύδεντρη τὴ μουσικὴ ἔρημία,
 ἦχεῖς μυριόψυχο ἄκουσμα θριαμβικὸ στὸν κάμπο
 τοῦ Γυαλιστῆ τοῦ καυτεροῦ, τοῦ καρποφόρου Αὐγούστου.

Μελτέμι ξύπνα καὶ σ' ἐμέν' αὐτὴν ποῦ ἀποκοιμήθη
 καιροὺς μέσα στὰ στήθη μου τὰ πέτρινα, κ' ἐλπίδα
 δὲν ἔχει νὰ ἐγερθῇ ποτὲς ἀπὸ τὸ μέγαν ὕπνο
 τὴν κουρασμένη, κοιμισμένη ὁλόβαθα καρδιά μου.

Μελτέμι μεγάλοπρεπο τὶς δυνατὲς φτεροῦγες
 κουνᾶς τὶς μουσικόλαλες μὲς τὴ βαθιὰ ἔρημία
 καὶ ποῦ ξυπνᾷς τὴν κάθε ἡχὴ
 ξύπνα μὲ τοὺς ἀντίλαλους καὶ τὴ φτωχὴ καρδιά μου.

Μελτέμι τὶς ἀνήσυχες φτεροῦγες σου κουνώντας
 ἀνάμεσ' ἀπ' τὴ σύδεντρη τὴ μουσικὴ ἔρημία
 ἦχεῖς μυριόψυχο ἄκουσμα θριαμβικὸ στὸν κάμπο
 τοῦ Γυαλιστῆ τοῦ ὁλόχρυσου, τοῦ καρποφόρου Αὐγούστου.

19.7 1909

Λ Η Θ Η

Εἶναι καιρὸς ὅπου στὴ σκέψη μου δὲν ἔλαμψε
 οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀγγὴ...
 τρέχ' ἡ ζωὴ μου ἀργὰ μονότονη
 ποιά θάλασσα τὸ ρέμα της
 θὰ τὸ δεχθῇ;

Ἄργη μὰ πόσο ἀργή!
 κάποτε δύστιχ' ἐαυτέ μου
 λησμονῶ καὶ σέ,
 σ' ἀφίνω φτερουγίζεις κιτρινόφυλλο
 σὲ κάθε μιὰ πνοή, ριπὴ κι' ὀργὴ τοῦ ἀνέμου.

Εἶναι καιρὸς ποῦ ἀργὴ
 πόσον ἀργὴ τρέχ' ἡ ζωὴ μας
 τὸν πλέον ἀγαπητό της τὸν καὶ μὸ ξεχνώντας...
 Ἔχω μαζί μου
 τὴ λήθη καθενὸς κακοῦ καὶ ἀσχήμου
 καὶ κάθε ἀγέρωχου καὶ ὠραίου τὴ λήθη
 ξέρω πῶς εἶναι ὅ,τι θανάλλθη σὰ νὰ πέρασε
 καὶ κάθε περασμένο : παραμῦθι.

17 ΜΑΪΟΥ 1905

ΜΟΝΟΙ

Μονότονη ποῦ ἐχύνετο τῶν κούκων ἡ κραξία
 ὥσάν ἀπ' Ὀλυμπίου πληγὴν ποῦ ἀργασταλάζ' ἰχῶρα
 μὲς τὴν ἑαρινὴ βραδιάν, — ἀλήθεια, μακαρία —
 καὶ τὸ θυμοῦμαι ἀξέχαστα σὰν νῆτον χθὲς ἢ τώρα.

Μόνοι, Ἡ γαλήνη Ἑμεῖς οἱ δύο. Καὶ σὺ θεὰ Κυνθία
 κ' ἡ ἀρχαία τύρβη ἀπέραντη ἐρχόταν ἀπ' τὴ χώρα —
 ὠραῖος σὰν ὕπνος θάνατος σταλμένος ἀπ' τὸν Δία
 νὰ μᾶς στεφάνωνε ἡθελα σ' αὐτὴ τὴν ἄξιαν ὥρα.

Γιατὶ τὸ ξέρω, πὶο πολὺ κι' ἀπ' τὴ ζωὴ μας ὅλη
 — τῆς τρικυμίας καὶ τῆς φθορᾶς — ἀξίζ' ἡ ἀπλὴ στιγμή
 ποῦ χαιρετᾷ τ' ἀγέρωχο λαμπρὸν ἀραξοβόλι

Στὴν ἡσυχία τοῦ Μαρτιοῦ — πόσο μυριστικὴ
 τοῦ Ὀλέθρου, τί ἂν ἐκάναμε θρησκεία μας τὴν ἰδέα; —
 Ἀτέλειωτη ἐξοπίσω μας ἡ ζωὴ καὶ πάντα νέα!

ΜΑΡΤΙΟΣ 1905

ΛΥΚΟΦΩΣ

Λυκόφως ροδοπράσινο στ' ἀποψινὸ τὸ βράδυ
 νάτος ὁ τροῦλλος τοῦ ναοῦ καὶ τὸ καμπαναριό του
 φαίνεται μέσ' ἀπ' τὰ ψηλὰ τὰ δέντρα κι' ἀπὸ πάνω
 ἐν ἄστρο ποῦ ἀνοιξε τὰ διὰ...
 φανὰ του φύλλα.

Ούτε βωδιοῦ μονκάνημα μὲς στὴ σοφὴ γαλήνη,
οὔτε καὶ τὴν ἀποζητᾶς ἀπόψε τὴ Σελήνη,
μόνο ἀγαπᾶς ἀκίνητο τὸ δέντρο τὸ μονάχο
μακριά, ποῦ πνευματώνεται στὸ φῶς...

Ποτὲ τὸ τέρας τοῦ κακοῦ μὴν ἔλθῃ νὰ ταράξῃ
τὴν ἥσυχῃ ἀμελάγχολην ὠραίαν αὐτὴ βραδιά
ποῦ δὲν ποθεῖ τὸ τίποτε καὶ μόνο τὸν ἑαυτὸ της
θέλει νὰ συλλογίζεται στὸ πλούσιον ὄνειρό της...

Α Ν Ι Α

Ἄνιά ποῦ σφίγγεις τὴν καρδιά καὶ κόμπο ποῦ τὴ δένεις
ἀπόψε στὴν ὑγρὴ βραδιά, τὴ σιωπηλὴ, θολή
ποῦ εἶν' ὅλα ξένα ἀπὸ τὸ φῶς, τὸ φῶς ἀπ' ὅλα ξένο
κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου κ' ἀπὸ τὸ σπίτι.

Σβυστὸ καὶ τὸ καντῆλι μας στὸ εἰκονοστάσι ἐμπρὸς
σβυσμένη κ' ἡ ἐνθύμησις καὶ τῆς ζωῆς ἡ ἐλπίδα
λησμονήσα τῆς προσοχῆς τὸ μυστικὸ ρυθμὸ
λησμονήσα τοῦ τραγουδιοῦ μου τὸ σκοπὸ νάρμώζω.

Αἶνιγμα νὰ εἶμαι στὴ ζωὴ κ' αἶνιγμα αὐτὴ γιὰ μὲ
ὁ πόθος ὁ ἀνεξήγητος κάποτε καὶ ἂν ξυπνήσῃ
τὸν ἄσοφον ἐμὲ
υἰάρχει ἐλπίζει κάποτε νὰ μ' ἀναζήσῃ ;

29,12.1904

ΤΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΟΥ

Ἀτόλμητο. Μὰ εἰς τὸνειρο τὰ χάνεις τὰ φτερά
καὶ δὲν πετᾶς, δὲν καῖς, δὲ φλέγεις ὅ,τι ἐγγίξεις
ἔχεις μίαν ἄλλῃ πλέον ἀνθρώπινη χαρὰ
καὶ γίνεσαι γυναῖκα καὶ δὲ φτερουγίζεις.

Καὶ τοῦ Σατύρου πέφτουνε τὰ κέρατα ἢ οὐρά,
μου λές· δὲ μὲ φοβίζεις,
ἀπὸ μιᾶ ἀγάπῃ ἀνθρώπινῃ τὸν ἄνθρωπον ἐμέ,
μὲ γεμίζεις.

Καὶ τότε μόνο χαίρομαι πλατὺ φιλή—χαρὰ μου
στὸ μελαψό μου μάγουλο νὰ καίῃ, τὰ γαλανὰ σου
τὰ μάτια καθρεφτίζονται στὴν πράσινη ματιά μου,
καὶ τὸ τραχύ μου πρόσωπο τὸ κρύβω στὰ μαλλιά σου
Γυναῖκα, ὁ Σάτυρος ἐγώ,
ποῦ ἡ δυστυχία μου εἶν' ἄβυσσος χωρὶς, χωρὶς βυθό.

ΜΑΡΤΙΟΣ, 1905

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Παύλος Νιρβάνα

Βράδυ ποῦ ἀπλώνεσαι ἡσυχὰ ἐπάνω ἀπ' τὴς ἐλίες·
Βουνό, ποῦ ἐξαυλώνεσαι στὸ βάθος ἐκεῖ κάτω·
Ἀλῆτρι, ποῦ δὲν ἔπανσες τὴν γῆν νὰ σχίῃς·
Τραγουδί, ποῦ ἀνυψώνεσαι ἀπὸ βραχνὸ λαοῦγγι·
Μούγγρισμα ἀπ' τὰ καματερά τὰ βώδια, κ' ἐσὺ ἀτμέ,
Ὅπου τὸν ἥλιον ἐκρυψες πριχοῦ νὰ δύσῃ...

Φύση, ὦ αὐτοκρατόρισσα παντοτεινὴ καὶ ωραία
—Μὲ ὅλες τὶς ἄλλες σου ἀσχημίες τώρα σὲ βλέπω ωραία!—
Κ' ἔτσι νομίζω πὼς ἐγὼ σ' ἐμόρφωσα ἀπ' τὸ φῶς μου,
Πὼς σ' ἐβγάλ' ἀπ' τοὺς θησαυροὺς κρυφοῦ μου κάποιου κόσμου.

Τόσο ποῦ μοιάζεις κάποτε, ὦ Φύση, τῷ νειρῷ μου,
Τόσο δική μου κάποτε ὅσο ἄλλοτε εἶσαι ξένη!

Σοφί, ωραία καὶ πονεμένη
Αὐτὸ τὸ βράδυ ἐφάνηκες—
Ἐπάνω ποῦ ἀργαπλώθηκε ἀπὸ κάμπους καὶ ἀπὸ δέντρα,
Ἀνθρώπους, ζῶα δουλευτικά, μουκανητά, τραγοῦδια!

ΠΕΝΤΗΣ, 1906

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ

ὦ δειλινὰ ποῦ φεύγετε θλιμμένα κ' ἔσεῖς βράδια
 Ἀσέληνα !
 Κ' ἔσεῖς νυχτιές ποῦ φέρονετε τὰ πρῶτα ρίγη,
 ὦ φθινοπωρινές νυχτιές,
 Πῶς ἀγαπῶ τὸν πόνο μου στὶς μυστικές σας ὥρες,
 ὦ δειλινά, βράδια, νυχτιές,
 ὦ ρίγη φθινοπωρινὰ
 Κάτω ἀπὸ τὶς μελάγχολες ἀστροφεγγιές,
 Τὸν πόνο σας μοῦ δίνετε ἢ μήπως τὸ δικό μου
 Χαρίζω ἐγὼ σὲ σᾶς ;...
 Καὶ βλέπω πάντα, ὅταν πονῶ,
 ὦ βράδυ φθινοπωρινό, μὲ συμπονᾶς...
 Κ' ἔρχεται ἡ νύκτα· ὁ πόνος μου
 Στὴ συντροφιά της ξέρει
 Τὴ μουσικὴ ζωούλα του νὰ τὴν ἀπλώνῃ γύρω
 Καὶ νὰ πονᾷ ὅλη ἡ νυχτιά
 Καὶ νὰ πονᾷ ἡ ἀστροφεγγιά...

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΑΡΡΥΘΜΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὰ περιστέρια ὑψώνοντο
 μὲς τὸ γαλάζιο ἡμίφως
 τοῦ δειλινοῦ...
 (ἡ ἔμορφιά μελάγχολη τοῦ φθινοπώρου)
 Τὸ βῆμα ἀργὰ κροτοῦσε τοῦ ὁδοιπόρου.

Ρόδα στὰ χρυσοπράσινα κρυμμένα φύλλα,
 οἱ πολυστάφυλες κληματαριές—
 ψηλὸ μαυρογαλάζιο κυπαρίσσι,
 κῆπε μὲ τὴν ἀψίδυμη χαρὰ
 —ποῦ θενὰ φύγῃ—
 καὶ σὺ χαρὰ μου ἀνθρώπινη
 ποῦ τόσον εἶσαι ὀλίγη !

Τὰ περιστέρια ὑψώνοντο
 μὲς στὸ γαλάζιο ἡμίφως
 καὶ τῶν βωδιῶν τὰ μουγκρητὰ
 ἐχώνευσαν στὰ πιὸ βαθιὰ τῶν κήπων...

Ἕνα κοπάδι ἀνήσυχο χελιδονιῶν
καὶ δυὸ χονδρὲς
σταλαγματιᾶς—βροχῆς
στὴ δίψα τῆς μητέρας γῆς.

Πότε θενάντηχήση
θριαμβευτικὸ
νικητήριον
πολύφωνον
τὸ σάλπισμα
ἀπὸ τ' Αὐγουστιανὰ τὰ πρωτοβρόχια ;
Πότε θενάντηχήση
τὸ καρτερεῖ τὸ δέντρο
ποῦ ἐκουράσθηκε νάνθῃ
τὸ καρτερεῖ κ' ἡ διψασμένη γῆ
—καὶ θ' ἀντηχήση.

21.8.1905

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΥ

Στὴν κυρία Εὔα Σικελιανοῦ

Τί νάνασταίνῃ μέσα σου
μιὰ παλαιῦκὴ χαρὰ σου ;
ἐαρινὴ κ' ἡ ἀναπνοὴ
τριγύρω τοῦ Φλεβάρου.

Τὸ φῶς τὸ εὐγενικὸ τὸ φῶς
ποῦ χύνεται ἀπ' τὴ θεία
μεγάλῃν ἀνεξάντλητην
οὐρανικὴν πηγὴν.

Ὕστερ' ἀπ' τὴν πυκνὴν βροχὴν
ποῦ χεῖ τὴ γῆ χορτάσει
καὶ τὰ χορτάρια ἐπότισε
κἐπότισε τὴ γλῶσση.

Τὸ φῶς ἐχύθη ὁλόγυρα
στὸ πλίνθινον τὸ σπῆτι
τὸ ταπεινὸ καὶ τῷδειξε
πύργον, παλάτι, κάστρο.

Τί νᾶνασταίνῃ μέσα σου
τὴν παλαιὰ χαρά σου
«καὶ ῥόδο μέσα σου πολὺ
κρῖνος πολὺς ἀνθίζει ;»

Τὰ κουρασμένα βλέφαρα
τὰ ὥραϊα τὰ βλέφαρα σου
χιτυοῦν σὰν τὶς ἀπότολμες
κάποιων πουλιῶν φτεροῦγες

Ὅπου πετοῦν στὸν οὐρανὸ
τῆς ἀνοιξης καὶ λένε
γιά τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθισσε
μὲ τὰ δεντρά καὶ τᾶνθη.

14.2.1908

Φ Τ Ε Ρ Α

Ψυχὴ πλατύφτερε μεγάλη τοῦ εἶμ' ἐγὼ
καὶ σὺ μικρὴ κι' ἀδύναμη ψυχούλα
—καὶ ὅταν μαζί ἓνας θάνατος νεκρώσῃ μας τὸ σῶμα
κι' ἀνέβωμεν ἀργότατα στὸν ἄγνωστο οὐρανό,

πουλιὰ θενὰ φαντάζωμεν : ἔσὺ ἓνα χελιδόνι
κὲγὼ ἓνας γερανός,
τάμεστο φτερουγάκι σου ἀγέρωχη ἢ φτεροῦγα μου
πρὸς τὰ ψηλά καὶ πρὸς τὸ φῶς τὸ μέγα θὰ φτερώνῃ.

Εἶμαι ψυχὴ πλατύφτερε κ' ἔτσι τὸ θέλ' ἢ μοῖρα μου
αἰώνια νᾶχω διπλωτὰ τᾶγέρινα φτερά μου ;
—ἢ μήπως καὶ τὰ γήτεψεν ἀμέρωτη ἢ ἀγάπη σου
τὰ δυὸ πλατιά — καὶ διπλωτὰ μοῦ τᾶχει — τὰ φτερά μου ;

1.2.1906

ΕΤΟΙΜΟΣΒΥΣΤΟ ΦΩΣ

Βραδιά γαλήνης ξαρινῆς, ποῦ ξέρουν οἱ ζωγράφοι
νὰ ντύνουν μ' ἅγιο φῶς·
ἡ ἀπλή τριγυρινὴ ζωὴ — τὰ σπίτια μας καὶ οἱ τάφοι,
ζοῦν ὅπως πνεῦμα ἤρεμα, — δὲν ξέρω πῶς.

Βαρεῖα εὐωδιά ἀπ' τὴν ἀνοιξι. Τὸ σιωπηλὸ χρυσάφι
τῶν ἄστρον καθρεφτίζει ὁ ποταμὸς
Δὲν ξέρω πῶς :
θέλω νὰ συλλογίζωμαι : ὅ,τι γράφει δὲν ξεγράφει.

“Ὀλ’ ἡ γαλήνη τάχατες ἐγίνηκε εἰμαρμένη;
ὥσάν ὀλέθρου φάσγανο καὶ σὺ φεγγάρι ὦ ναί !
Πόσο πολὺ τὸ αἰσθάνεσαι ! Καὶ τίποτε δὲ μένει
ἄλλο ἀπὸ νεκρὴ θέλησι στὰ βάθη σου, ὦ χλωμέ.
Κι’ οὔτε μὲ τὴν ἀναπνοὴν ταράξεις τὴ γαλήνη :
εἶς’ ἓνα φῶς ποῦ μιὰ ριπὴ κι’ αὐρας ἀκόμη σβύνει.

1905

ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ

Μεξύπνησεν ἡ γαλανὴ ὠρυγὴ ἀπὸ τὸ παγῶνι
τὸ πρωῒ. Πῶς ἀνεσῆκωνε τὰ ὀπίσθια φτερά του,
ἓναν ἥλιον πολυάκτινον μ’ ἐκεῖνα νὰ σκαρῶνῃ,
νὰ παίζῃ μὲ τὰ σπάταλα τὰ ὠραῖα τὰ χρώματά του!

Μὲ μία μεγαλοπρέπειαν ὥσὰ Ρωμαίου ὑπάτου,
καὶ φιλαρέσκειαν γυναικὸς ὥς τὸ λαιμὸ του ἀπλώνῃ,
μακρὺν κάτω ἀπ’ τὰ ἡμίφωτα ποῦ στάζουνε ψηλά του
ὠραῖοι, πρασινάργυροι τῆς πλούσιας λεύκας κλῶνοι.

Σὰν ὄραμα μὲς τὸ πρωῒ ποῦ ἐξύπνησα μοῦ ἐφάνη,
ὅπου παρὰ ξενὴ ἔκαμινε τὴ βίλλα
στὴν ἀνοιξάτικη ἡσυχία, τὴν ἀπλωτὴ τριγύρω

Αὐρα ποῦ δὲν ἐσάλεψε τὰ φύλλα...
καί, μὲς τὴ μεγαλόπρεπη πρωινὴν ὄνειροπλάνῃ,
γαλάζια ὅλα τὰ ἔβλεπα : Καὶ τῶν ἀνθῶν τὸ μῦρο !

1905

ΦΡΕΝΑΠΑΤΗ

Ἐδέχθηκες τὴν ἀνοιξὶ μὲ μίαν ἀνατριχίλα
 θρησκευτικὴ στὸ ἐγὼ σου,
 τὰ χελιδόνια ἐφάνηκαν· στὰ νέα τῶν δέντρων φύλλα
 παίζει τὸ φῶς μὲ τὶς σταλιὲς τῆς αὐγινῆς τῆς δρόσου.

Ἄδραξε μὲ τὸ βλέμμα σου τὰ δράματα ποῦ ἔμπρός σου
 λέν τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς. Τὴ βίλλα
 πλαῖι στὸ ποτάμι, τὸ βουνὸ ἀπὸ πίσω. Μιὰ ὁσμὴ ἀπὸ χωματῖλα
 ἀνάδωκεν ἡ μουσικεμένη γῆ. Ἀπλώσου

Κ' ἐσὺ σὰν ἄρωμα στὴν ἑαρινὴ μέθη
 ἀνθοῦ πνοή, πουλιοῦ κελάδημα γενοῦ,
 καὶ πὲ στὴ φρεναπάτη σου : Ἡ χαρὰ μου ἐξαναστρέφεται.

Καὶ πιστεψέ το. Ὅλος ἐσὺ μ' ἀπέραντη χαρὰ.
 Ἡ ἀνοιξὶς ἄς δώσῃ στὰ φτερά τοῦ νοῦ
 ὁρμὴν ἀπ' ταῦλοκίνητα τῶν νέων πουλιῶν φτερά.

1905

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ